

— Хлѣбарьтъ дойде. „Приятельо, каза работникътъ, вий сте направили грѣшка и сте изгубили паритѣ си и му показа съ прѣсть златнитѣ монети. Твое ли е, или не? ако е твое, вземи си го!

— Хлѣбарьтъ по-напрѣдъ не знаеше ко-го да погледне, да ли момчето, да ли чело-вѣка, или златото. Най-сѣтнѣ каза: „Работ-нико, наистинна си билъ много честенъ че-ловѣкъ. Азъ по-напрѣдъ чувахъ отъ съсѣда си, че вий сте били най-честниятъ чело-вѣкъ въ града, а сега самъ видѣхъ това. И зацо-то ти не иска да скриешъ чуждия трудъ, тогава тѣзъ пари нека бѣдѣтъ твои!“

— Дѣтето като чу тѣзи думи на хлѣба-ря, каза: „Тате, и азъ отъ сега нататѣкъ ще правѣхъ като тебе“ цѣлунж ржката на хлѣба-ря отъ голѣма благодарностъ за доброто, кое-то имъ направи.

II. Къркилановъ.

Златка и мащехата и майка.

(Продължение отъ X книжка).

Коньтъ, като вървѣлъ изъ гората, срѣщ-нахъ го единъ бѣденъ селянинъ, който оти-валъ за дърва. Селянина видѣлъ, че коньтъ върви безъ стопанинъ, та го спрѣлъ за да ви-ди какво има въ двата ковчега. Най-напрѣдъ се случило да отвори ковчега, въ който били паритѣ. Прочелъ писмото и като видѣлъ как-ва е работата, оставилъ колата съ воловитѣ въ гората и тръгналъ съ коньтъ къмъ дома